

Справа “Вараниця проти України” (Varanitsa v. Ukraine)

У рішенні, ухваленому 5 квітня 2005 року у справі “Вараниця проти України”, Суд постановив, що:

- мало місце порушення ч. 1 ст. 6 Конвенції;
- мало місце порушення ст. 1 Першого протоколу до Конвенції.

Відповідно до ст. 41 Конвенції Суд призначив сплатити заявнику 761 євро як компенсацію моральної шкоди.

Обставини справи

Заявник Іван Трофимович Вараниця є громадянином України, народився 1934 року року і проживає у м. Красноармійську Донецької області.

За рішенням місцевого суду підприємство-відповідач (державну шахту “Родінська”) було зобов’язано сплатити заявнику 2 961 грн. заборгованої заробітної плати. Виконавче провадження було відкрито у лютому 2000 року.

У березні 2002 року заявника було повідомлено, що рішення у його справі не може бути виконане через відсутність достатніх коштів на рахунках підприємства-боржника.

У серпні 2003 року це рішення було таки виконане у повному обсязі. Заявник повідомив Суд про виконання рішення у жовтні 2003 року. Втім він наполягав на продовженні розгляду його справи у Суді, аби отримати достатню моральну компенсацію, заподіяну невиконанням рішення на його користь протягом трьох років і восьми місяців.

Зміст рішення Суду

Заявник стверджував, що невиконання судового рішення в його справі протягом трьох років і восьми місяців було порушенням ч. 1 ст. 6 Конвенції. Він також скаржився на порушення його права на мирне володіння майном, яке було вчинено всупереч вимогам ст. 1 Першого протоколу до Конвенції.

Суд відзначив, що рішення у справі заявника не виконувалось протягом трьох років і восьми місяців (від лютого 2000 року, коли було відкрито виконавче провадження, до серпня 2003 року, коли заборговані кошти були перераховані на рахунок заявника). Остаточного виконання рішення відбулося лише після того, як Уряд було повідомлено про те, що п. Вараниця звернувся до Суду.

Як на виправдання, Уряд вказував на фінансові труднощі підприємства-боржника. Втім Суд дійшов висновку, що фінансові труднощі шахти не могли виправдати позбавлення заявника можливості скористатися позитивними наслідками судового рішення на свою користь протягом тривалого часу. Суд відзначив, що невиконання судового рішення щодо заявника протягом трьох років і восьми місяців означало передусім те, що держава істотним чином позбавила

ч. 1 ст. 6 Конвенції її корисного значення. Суд також зауважив, що Уряд так і не спромігся навести належні пояснення такого зволікання. Тому Суд постановив, що мало місце порушення ч. 1 ст. 6 Конвенції.

Стосовно скарги заявника на порушення ст. 1 Першого протоколу до Конвенції Суд вкотре нагадав, що неможливість особи отримати виконання судового рішення на свою користь становить втручання в її право на мирне володіння майном, яке закріплене у ст. 1 Першого протоколу до Конвенції. Відтак Суд постановив, що невиконання протягом тривалого строку, а саме трьох років і восьми місяців, судового рішення у справі заявника було порушенням ст. 1 Першого протоколу до Конвенції.

Реферативний переклад з англійської мови та опрацювання рішення здійснено у Львівській лабораторії прав людини і громадянина НДІ державного будівництва та місцевого самоврядування АПРН України М.Ю. Пришляк та П.М. Рабіновичем.